

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟ୍ଟକୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ତୁମେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯିବ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା କୃତାର୍ଥ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନନ୍ଦର୍ ସେ ନିହାଲ୍ କିନ୍ଦା ସ୍ଵାମୀ ସଦଗୁରୁ.... ଏହାର ବାସ୍ତବିକ ଭାବାର୍ଥ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଆତ୍ମାକୁ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଯେତେବେଳେ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳୁଛି ଏବଂ ସେହି ନେତ୍ର ଦ୍ଵାରା ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ଜାଣିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା କୃତାର୍ଥ ବା ଧନସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ସଦଗତି ମିଳିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ମୋ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଟାଇ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ମୋ ସହିତ ଲଗାଅ ତେବେ ବେହାଲ ଅର୍ଥାତ୍ କାଟ୍‌ଗାଳରୁ ନିହାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସାହୁକାର ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ କାହା ନିକଟକୁ ଆସୁଛ ? ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ ଏବଂ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ସିଏ ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପରମ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସୁପରିମକୁ ପରମ କୁହାଯାଏ । ତୁମକୁ ସେହି ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସିଏ ହିଁ ତୁମକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ସଦଗୁରୁ ସ୍ଵାମୀ ନନ୍ଦର ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା କୃତାର୍ଥ କରିଛନ୍ତି, ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା କୃତାର୍ଥ ବା ଧନସ୍ତ କାହାକୁ କରିଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସାରା ଦୁନିଆ ପାଇଁ କୁହାଯିବ କାରଣ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଦୃଷ୍ଟି କାହାର ? କ’ଣ ଏହି ଆଖିର । ନା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି ଯେ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିରବଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ତମୋଫଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ, ଏହି ନାଟକ ଏବେ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହି ନାଟକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ପରତି କଳ୍ପରେ ଏହି ଦୁନିଆ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତା’ର ନାମ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ରହିଥାଏ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ନାମ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପରଥମେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଥିଲ, ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ୮୪ ଜନ୍ମ ଅତିକ୍ରମ କରିଛ ତେଣୁ ତୁମ ଆତ୍ମା ତମୋଫଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଯଦି ତୁମେ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯିବ । ବାବା ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସି କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୁଁ କିଏ ? ମୁଁ ହେଉଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ତୁମେ ମୋ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଅ ତେବେ ତୁମେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯିବ । ସବୁବେଳେ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଏଥିରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପଡିଥାଏ, ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ । ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସିଥାଏ ସେତେବେଳେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ପୁଣି ସେହି ଅଭିନୟକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରି ପତିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ଆତ୍ମାରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଏବେ ସମ୍ପଦନ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ବେହାଲ ଅର୍ଥାତ୍ କାଟ୍‌ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ସମ୍ପଦନ କିପରି ହେବ ? ଏହି ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ଶବ୍ଦ ଯାହା ଉପରେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଦେବତାମାନଙ୍କ ଚିତ୍ର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ତିଆରି କରିଛ । ଆସୁରୀ ମତ ଅନୁସାରେ ତ ଅନେକ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତାହା ତ ମାଟି ଏବଂ ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି । ତା’ର କୌଣସି ଜୀବନ କାହାଣୀ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଉଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ତେଣୁ ତାହା ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଗଲା । ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ଅମୂଳ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବେହଦର ବାବା ଏଠାକୁ ଅରେ ମାତ୍ର ଆସି ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଵ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା ଏବଂ ସେ ପାଠପଢା ଭିତରେ ରାତି ଦିନର ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ସେହି ପାଠ ପଢି ପଢି ବେହଦର ରାତ୍ରି ହୋଇଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ଵାରା ଦିନ ହୋଇଯାଉଛି । ସେ ପାଠପଢା ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପଡି ଆସିଛି । ଏଠାରେ ତ ବାବା ସପଷ୍ଟ ରୂପେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ହେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ପାରଣା ହେବ । କୁହାଯାଏ ଯେ, ବାୟୁଶୀର କୃଷୀର କେବଳ ସୁନା ପାତ୍ରରେ ହିଁ ରହିପାରିବ । ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ସୁନାର ପାତ୍ର ହେଉଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ବୁଦ୍ଧି ରୂପି ପାତ୍ର ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ହେବେ ନା କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ୨୪ କ୍ଷୟରେ ସୁନା ଥିଲା ଏବେ ୯ କ୍ଷୟରେ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମାର ଉଦ୍ଧୃତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହିଥିଲା ଏବେ ଲିଭି ଯାଇଛି । ଜାଗ୍ରତ ଉଦ୍ଧୃତି ଏବଂ ଲିଭି ଯାଇଥିବା ଉଦ୍ଧୃତି ଭିତରେ ବହୁତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ଉଦ୍ଧୃତି କିପରି ଜାଗ୍ରତ ହେଉଛି ଏବଂ ପଦର ପ୍ରାପ୍ତି କିପରି ହେଉଛି — ତାହା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ

ପକାଇବେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଦୁଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପଦନ କେବଳ ବାବା ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହାତ୍ମକର (ବରହମାବାବା) ଆତମା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପଦନ ହେଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ପତଙ୍ଗ ଏବଂ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଉନ୍ନତ । କେହି କେହି ପତଙ୍ଗ କେବଳ ଚାରିପାଖରେ ଘୁରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାଆନ୍ତି । କେହି କେହି ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥାଆନ୍ତି ତେଣୁ ବସ୍ତ୍ର ଆଉ ଆଉ ମରିଥାଆନ୍ତି । କେହି କେହି ପୁଣି ଚାରିପାଖରେ ଘୁରି ଘୁରି ଚାଲିଥାଆନ୍ତି । ପୁଣି କେବେ କେବେ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ପୁଣି ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ ହେଉଛି ଏହି ସଂଗମଯୁଗର ଗାୟନ ବରତ୍ତମାନ ଯାହା କିଛି ବି ହେଉଛି ତାହା ହିଁ ପୁଣି ଗାୟତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହେଉଛି । ବାବା କଳ୍ପରେ କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ସମୁଖୀ ସମ୍ପଦତି ଦେଇ ଚାଲିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ବେହଦର ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବେହଦର ସମ୍ପଦତି ଦେବେ ନା । ୨୧ ପିଢ଼ିର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ସତ୍ସମୁଖରେ ସମ୍ପଦତି କିଏ ଦେବେ ? ରଚୟିତା ଭଗବାନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନିଜ ରଚନାକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ସମ୍ପଦତି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତାତ୍ତ୍ଵକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ପିତା ମଧ୍ୟ ତ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜୀ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ । ଯଦି ତୁମେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବି ସାମ୍ରାଜୀ ସଦଗୁରୁ କହୁଛ କିନ୍ତୁ ସତ୍ସ ତ ଏକ ପରମପିତା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା । ସତ୍ସ ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ପିତା ପରମାତ୍ମାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ସେହି ସତ୍ସ ପିତା ଆସି ଏଠାରେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ସିଏ ହିଁ ଆସି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ସ ଦୁନିଆର ସଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସେହି ସତ୍ସ ଭୁଖଣ୍ଡ ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ସତ୍ସ ଭୁଖଣ୍ଡ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭୁଖଣ୍ଡ ନଥିଲା । ସେସବୁ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେହି ସତ୍ସ ଦୁନିଆ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବାକି ବରତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ସବୁ ଭୁଖଣ୍ଡ ରହିଛି ସେ ସବୁକୁ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶ ଏବଂ ଏହି ସଂଗମଯୁଗୀ ବରାହମଣି କୁଳକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପ୍ରଜାପତି ବରହମାତ୍ମାକୁ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବରାହମଣିମାନେ ବରହମାତ୍ମକର ବଂଶାବଳୀ ଅଟୁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ହେଲେ କୋଳ ବଂଶାବଳୀ ଏବଂ ତୁମେ ହେଉଛ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଅପବିତ୍ର, ତୁମେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ହେଉଛ ପବିତ୍ର । ତୁମେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ହୋଇ ପୁଣି ଏହି ବିକାରୀ ରାବଣ ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଏହି ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ । ସେହି ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଦୁନିଆ ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ ତାହା ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହେଉଛି ଏବଂ କିପରି ହେଉଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅନ୍ୟ କାହା ବୁଝିପରେ ଏସବୁ କଥା ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥାକୁ ତ କେହି ବି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ କମ ସମୟର କଥା । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସେ ଯେତେବେଳେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଭାରତରେ ଧର୍ମଗୁମାନି ହୁଏ । ଅନ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ତ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । କେବଳ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ ଆକୃତି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଆତ୍ମାର ଆକୃତି କେବେ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇନଥାଏ । ଯେପରି ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛି ହିଁ ପରମାତ୍ମା । ପରମ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସଦା ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିର୍ବିକାରୀ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲ ଏବଂ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପୁଣି ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ କଳା କମି କମି ଯାଏ । ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁଇକଳା କମ ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଏ । ପରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଭୁଖଣ୍ଡକୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ଏହାକୁ ମୂଳ ନାଟକର ବାଲପଲଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଗାଖା କୁହାଯାଏ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମୂଳନାଟକ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ତରାମା ଅନୁସାରେ ଯାହା କିଛି ବି ହେଉଛି ତାହା ପୁଣି ବି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଯେପରି ବୌଦ୍ଧଧର୍ମର ଯଦି କେହି ବଡ଼ ଗୁରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁମାନେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛନ୍ତି କାରଣ କର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାମପାର୍ଶ୍ଵକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାର ହେଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବିଚାର ଚାଲୁ ନାହିଁ । ନିଜେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ରୂପେ ଦେଖାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାମପାର୍ଶ୍ଵକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଚିତ୍ର ହେଉଛି ସେହି ସମୟର । ଦେବତା ନାମ ତ ବହୁତ ଭଲ । ହିନ୍ଦୁ ତ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ନାମ ଅଟେ । ପୁଣି ସେମାନେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯଦା ଯଦା ହିଁ ଧର୍ମସ୍ୟ.... । ବାବା ଭାରତରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏପରି କେବେ ବି କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ ଆସୁଛି । ଏହାର ନାମ ହେଉଛି ଭାରତ, ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ବା ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ମୁସଲମାନମାନେ ଏହାର ନାମ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତରାମାରେ ନିଧାରୟ ଅଛି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପାଦାନ ଅଟେ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ, ବାମପାର୍ଶ୍ଵରେ ଆସି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ସମମୁଖକୁ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆପଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ, ମୁଁ ବିକାରୀ ପାପୀ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେଶରେ ଏଭଳି କହିନଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବିକାରୀ ପାପୀ ଅଟୁ, ଏଭଳି କହିବା କେବେ ଶୁଣି ନଥିବେ । ଶିଖ ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ସମମୁଖରେ ବସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏଭଳି କେବେ ବି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଗୁରୁ ନାନକ ଆପଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ । ନାନକ ପନଥୀମାନେ ହାତରେ କଟ୍ଟକଣ ପିନ୍ଧନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ପଣିଆର ପ୍ରତୀକ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବିକାର ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କେବଳ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତୀକ ଭାବରେ କଟ୍ଟକଣ ପିନ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ହିନ୍ଦୁମାନେ ପଇତା

ପିନ୍ଧନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତୀକ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ଧର୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଚାଲୁଛି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦେବତାମାନେ ହେଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ । କଳିଯୁଗରେ କେହି ହେଲେ ବି ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ତ କେବଳ ବାବା ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁ । ସେମାନେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯାହା କିଛି ବି ତୁମେ ପଢ଼ିଛ ତାହା ଯାହା ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସେ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଏ କୃତାର୍ଥ କରିଦିଏ । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ନିଜର ସେ ନିହାଳ କିନ୍ଦା ସଂସାରୀ ସଦଗୁରୁ ଶିବବାବା ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଏ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୃତାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତୁମେ କାହିଁକି ଆସିଛ ? କୃତାର୍ଥ ହେବା ପାଇଁ, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ୟ କେହି ହେଲେ କେବେ ବି ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ଏଭଳି କଲେ ଏହିଭଳି ହୋଇଯିବ । କେବଳ ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏହିଭଳି ହେବ । ଏମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିପରି ହେଲେ ? କେହି ବି ଜାଣିଛନ୍ତି ? ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁକିଛି କହୁଛନ୍ତି, ଏମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମକୁ ଏହିଭଳି କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି ।

ବାବା ନିଜର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଏ କୃତାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥା କାହା ପାଇଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏକମାତ୍ର ସଦଗୁରୁ ପାଇଁ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ଗୁରୁ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ମାତାମାନେ ତ ବିଚାରୀ ଅବଳା ଏବଂ ଭୋଳା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୋଳାମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଶତକ୍ରତ୍ୟକ ପାଇଁ କୁହାଯାଏ ଆଖି ଖୋଲିବା ମାତ୍ରକେ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ଏହା ତ ପାପ ହୋଇଗଲା ନା । ବାବା କେବେ ବି ଏଭଳି କରତବ୍ୟ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନଥା'ନ୍ତି । ବିନାଶ ତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ଦିଆଯାଏ ହେବ ନା । ବାବା କେବେ ବି ଏଭଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇନଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ତ ବିଜ୍ଞାନର ଉଦ୍ଭାବନା, ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ନିଜର କୁଳର ବିନାଶ ନିଜେ ହିଁ କରୁଛୁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କରତବ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବନ୍ଧ୍ୟାସ୍ତ୍ରମାନ ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର କେତେ ନାମ ହେଉଛି । ଚନ୍ଦ୍ରପୁଷ୍କୁଳ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା'ଦ୍ୱାରା କିଛି ଲାଭ ହେଉନାହିଁ ।

ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦୃଷ୍ଟି ନିଅ ଅର୍ଥାତ୍ ହେ ଆତ୍ମା, ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସମ୍ପଦନ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ମୋର ସେବା କରନ୍ତି, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ସମ୍ପଦନ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ସେମାନେ ରାଜା ହୋଇଯିବେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଅନ୍ୟ ସାଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ଏକତ୍ର ସହିତ ସାଙ୍ଗ କର । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ହେ ପତିତ-ପାବନ.... ଏକଥା କାହାକୁ କହୁଛ ? ବରହମାତ୍ମକୁ, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ନା ଶତକ୍ରତ୍ୟକୁ ? ନା । ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଇତ୍ୟାଦିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ି ଉପାଧି ନେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ତ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଉପାଧି ମିଳିଛି । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ି ଉପାଧି ନେବାକୁ ହେବ । ଆର୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ପରମାତ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ଉପରେ ସଂସାରୀ ହେଉଥିବା ପତଙ୍ଗ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କେବଳ ଅଗ୍ନି ଚାରି ପାଖରେ ଘୁରି ଘୁରି ଫେରିଯାଉଥିବା ପତଙ୍ଗ ନୁହେଁ ।

(୨) ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦିଆଯାଏ ନିଜକୁ କୃତାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦିଆଯାଏ ମନର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନିର୍ବନ୍ଧନ, ଚରଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୁଅ । କୌଣସି ବି ବନ୍ଧନ ପଞ୍ଚୁରୀ ସଦୃଶ ଅଟେ । ପଞ୍ଚୁରୀର ସାରୀ (ଆତ୍ମା) ଏବେ ନିର୍ବନ୍ଧନ ଉତ୍ତନତା ପକ୍ଷୀ ହୋଇଗଲା । ଯଦି ଶରୀରର କୌଣସି ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ତେବେ ବି ମନ ଉତ୍ତନତା ପକ୍ଷୀ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ଦିଆଯାଏ ମନର ସବୁ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଘର ଗୃହସ୍ଥକୁ ସମ୍ଭାଳିବାର ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଚରଣୀ ହୋଇ ନିଜର ଘର ଗୃହସ୍ଥକୁ ସମ୍ଭାଳୁଥିବା ଆତ୍ମା ସଦାସର୍ବଦା ନିର୍ବନ୍ଧନ

ରହିଥା'ନ୍ତି । ଗୁହସ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବୋଝ ଏବଂ ବୋଝ ମୁଣ୍ଡେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କେବେହେଲେ ଉଡିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ନିଜକୁ ଚରଷ୍ଟ୍ରୀ ମନେ କରୁଥିବ ତେବେ ନିର୍ବନ୍ଧନ ହୋଇ ଉଡିବାର କଳା ସାହାଯ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମିଠା ଘର ଶାନ୍ତିଧାମରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ଉଦାସୀକୁ ନିଜର ଦାସୀ କରିଦିଅ, ତା'କୁ ଚେହେରାକୁ ଆସିବାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***